

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

24. oktobrī

Visas upes uz jūru plūst, bet jūra nepielīst pilna – turp, no kurienes upes plūst, tur tās atkal atgriežas tecēt (Sal.māc. 1,7).

Šis pants no Salamana mācītāja grāmatas mani arvien ir aicinājis uz pārdomām un meditāciju. Jāatzīst, šo Salamana vārdu oriģinālais konteksts ir diezgan skumjš. Taču tieši šis pants izstaro kaut ko no pārlaicīga gaišuma.

Atceros, kā bērnībā gandrīz nekustīgi sēdēju strauta malā un vēroju ūdens plūdumu. Kā tas veļas un burbuļo caur zālēm un akmeņiem, kā saules stari tajā mirgo vai vieglus apļus raisa lietus lāses. Tagad saprotu, ka tā jau ir tā esamība esošajā brīdī un esošajā vietā, kas tad izdevās tik dabiski un pašsaprotami. Un tomēr, arī tad domas urdīja jautājums par to, kur ir mazās upītes aizsākums, kāds tieši ir avots, no kura iztek mazā urdziņa. Interesanti, ka tieši upītes aizsākums šķita daudz interesantāks, kā vieta, kur tā ietek lielākajā upē, kura, savukārt ietek jūrā. Fiziskā nozīmē mani vēl arvien vairāk interesē katras upes un strauta aizsākums, tīrais avots, kas burbuļo no zemes un tālāk satek ar citām tērcītēm un brīnumaini veido strautu un tad – upi, nekā tās šķietamais noslēgums. Bet kā strauta vai upes plūdums taču ir pati tava dzīve. Tā beidzot ietek lielajā Jūrā. Tādēļ, simboliski, droši vien, šobrīd, kad tuvāks ir manas upes ieplūšanas brīdis jūrā, nekā tās aizsākums, vajadzētu vairāk interesēties tieši par šo – “noslēguma punktu”. Taču arvien spēcīgāka kļūst apjaušma, ka katrs avots patiesībā ir daļa no tās pašas lielās jūras, tātad, avots, no kura strauts sākas, un jūra, kurā tas ietek, ir viens veselums. Jā, vai neesat pameditējuši par patiesību, ko izsaka šie Salamana mācītāja vārdi: “Visas upes uz jūru plūst, bet jūra nepielīst pilna”? Jūrā var būt milzīgas vētras un paisumi, bet tā arvien paliek tur, kur ir. Jūrā ieplūst neskaitāmas

straumes, bet tās to nepārpludina. Avots izplūst no zemes, veidojot strautus un upes, plūstot gan mierīgi, gan strauji, dabiskiem līkločiem, veidojot dziļumus un seklumus, ieplūst ezeros, jūrās un okeānos, un es saprotu, ka tā ir mana dzīve. Un tieši tas dod mieru. Ka, lai vai kā, bet tu atgriezīsies lielajā jūrā vai ezerā, kas, savukārt dos dzīvību citam avotam – pilnīgi transformējoties, no jauna apskaidrojoties.

Pravietiskais Gēte savu “Garu dziesmu pār ūdeņiem” iesāk tā: *“Cilvēka dvēsele Līdzīga ūdenim: No debesīm nāk viņš, Pret debesīm kāpj viņš, Un atpakaļ atkal Uz zemi tam jālīst Mūžīgā maiņā”*. To pieredzēt, nozīmē pieredzēt dievišķo klātesamību – gudrību, kosmisko Kristu it visā. Cik zīmīgi, šajā laikā, kad liela daļa iepriekšējo pasaules struktūru gan izmisīgi turas pie tādiem problēmu risināšanas veidiem, kas tās šajās problēmās ievēdušas, bet laiks, kurā esam iegājuši, neizbēgami prasa citas – plašākas pieejas, un šī neatbilstība rada arvien jaunas sāpes, vai vēl arvien vari gan sevi, gan to, kurš domā un jūt savādāk kā tu, saredzēt kā daļu no tās pašas lielās jūras? Man te palīdz tas, ka atceros mazo bērniņas strautu...